

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΚΗΦΙΣΙΑΣ ΑΓΙΑΡΟΥΣΙΩΝ και ΣΩΡΩΠΟΥ

ΕΝΟΡΙΑΚΗ ΜΑΡΤΥΡΙΑ

ΕΚΔΟΣΙΣ ΙΕΡΟΥ ΝΑΟΥ ΑΓΙΩΝ ΑΠΟΣΤΟΛΩΝ
ΠΕΤΡΟΥ και ΠΑΥΛΟΥ ΠΕΥΚΗΣ ΑΤΤΙΚΗΣ

www.agioiapistoloi.gr e-mail: naos@agioiapistoloi.gr τηλ. 210 8027738

ΚΥΡΙΑΚΗ 5' ΛΟΥΚΑ 4 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 2012

Ιωαννικίου οσίου Του μεΐζαλου, Νικάνδρου και Ερμαίου ιερομαρτύρων.

Ιωάννου Βατάτζη Του βασιλέως και ελεήμονος.

Έτος 5ον Τεύχος 225

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΕΙΣ

1. Τρίτη 6 Νοεμβρίου **5 μ.μ.** Θεία παράκληση Παμμεγίστων Ταξιαρχών. Απογευματινό κήρυγμα.
2. Πέμπτη 8 Νοεμβρίου **7-9:30 π.μ.** Όρθρος και Θ. Λειτουργία. Παμμεγίστων Ταξιαρχών Μιχαήλ και Γαβριήλ.
3. Παρασκευή 9 Νοεμβρίου **7-9:30 π.μ.** Όρθρος και πανηγυρική Θ. Λειτουργία μετά αρτοκλασίας. Αγίου Νεκταρίου επισκόπου Πενταπόλεως του θαυματουργού.
4. Σάββατο 10 Νοεμβρίου **7-9:30 π.μ.** Όρθρος και Θ. Λειτουργία. Αρσενίου του Καππαδόκου.
5. **Κυριακή 11 Νοεμβρίου 9:30 π.μ. – 1:30 μ.μ.**
51^η Αιμοδοσία της ενορίας μας στο πνευματικό κέντρο του Ιερού Ναού.

Αγαπητοί αδελφοί, ακούσαμε σήμερα στο ευαγγέλιο την παραβολή του πλουσιού και του φτωχού Λαζάρου. Στην πρώτη σκηνή είδαμε τους δύο αυτούς ανθρώπους σ' αυτό τον κόσμο. Και στη δεύτερη σκηνή τους βλέπουμε στον άλλο κόσμο. Ακούσαμε πόσο διαφορετική ήταν η ζωή τους. Πώς πέρναγε ο ένας σ' αυτό τον κόσμο και πώς ο άλλος. Ο ένας πέρναγε καλά. Ήταν πολύ καλά ντυμένος και η ζωή του ήταν ευχάριστη. «Ευφραινόμενος καθ' ημέραν λαμπρώς». Από την άλλη, ο Λάζαρος ήταν φτωχός, νηστικός, γεμάτος πληγές. Ακούσαμε τι παρέα είχε ο ένας και τι παρέα είχε ο άλλος. Ο μεν πλούσιος ζούσε μαζί με τους άλλους πλούσιους. Και ο Λάζαρος ζούσε μαζί με τους σκύλους. Και στη συνέχεια, αφού πέθαναν, τους βλέπουμε στην άλλη ζωή...

Αν η διαφορά σ' αυτήν εδώ στη ζωή, όπως τη βλέπουμε στην παραβολή, ήταν ο ένας να περνάει καλά και ο άλλος να βρίσκεται μέσα στη δυστυχία, αυτό που παρατηρούμε στον άλλον κόσμο, είναι αφενός μεν το αντίθετο και αφετέρου ακούμε τον πλούσιο να μιλά. Βλέποντας εκεί, στην άλλη ζωή, τον Λάζαρο στην αγκαλιά τού Αβραάμ, παρακαλεί τον Αβραάμ να στείλει τον Λάζαρο κοντά του για να τον δροσίσει έστω με μια σταγόνα νερό. «Βασανίζομαι εδώ» λέει στον Αβραάμ. «Σε παρακαλώ στείλε τον Λάζαρο». Ο Αβραάμ λέει ότι αυτό δεν γίνεται, γιατί μεταξύ τους υπάρχει ένα μεγάλο βάραθρο που κανείς δεν μπορεί να το ξεπεράσει. Συνεχίζει ο πλούσιος και λέει: «Τουλάχιστον στείλτον στον πάνω κόσμο, να πάει στα αδέρφια μου για να τους μιλήσει και να καταλάβουν τι πρέπει να κάνουν για να μην έρθουν εδώ που είμαι εγώ». Ο Αβραάμ τού λέει ότι ούτε αυτό μπορεί να γίνει. Ο πλούσιος επιμένει λέγοντας ότι αν αναστηθεί κάποιος τότε εκείνοι θα πιστέψουν. Ο Αβραάμ λέει ότι εκείνοι έχουν τον Μωσή και τους λόγους των προφητών, και αν τους ακούσουν μπορεί να μη συμβεί αυτό που έπαθε εκείνος. Στην επιμονή του πλούσιου, ο Αβραάμ γίνεται κι εκείνος επίμονος, λέγοντας ότι αν δεν ακούσουν τον Μωσή, κανέναν δεν πρόκειται να ακούσουν.

Παρατηρούμε αγαπητοί αδελφοί, καθώς ακούμε την παραβολή, τον Λάζαρο να μην ακούγεται ποτέ. Δεν μιλάει ποτέ. Είναι άφωνος καθόλη τη διάρκεια όλων αυτών που διαδραματίζονται. Αντίθετα, ο πλούσιος εμφανίζεται να μιλάει και να μιλάει μάλιστα τόσο πολύ. Οι λίγοι στίχοι της παραβολής περιέχουν τους λόγους του, που είναι αρκετοί. Προφανώς μιλούσε και στον επάνω κόσμο και προφανώς ο Λάζαρος δεν μιλούσε ούτε στον επάνω κόσμο. Και τι ζητάει; Ζητάει ένα σημάδι του Θεού. Έχει σημασία αυτό να το προσέξουμε. Μέσα σε όλο το ευαγγέλιο παρατηρούμε ότι οι εχθροί του Χριστού συζητάνε να επιβεβαιωθεί ποιος είναι αυτός. Αν είναι πράγματι άνθρωπος του Θεού. «Δώσε μας ένα σημείο, ένα σημάδι ότι είσαι πραγματικά ο Υιός του Θεού». Κι ο Χριστός αρνείται συνεχώς να τους δώσει ένα σημάδι. Και συνεχώς λέει ότι θα τους δοθεί ένα και μόνο σημάδι κι αυτό είναι το σημάδι του Ιωνά του προφήτη.

Ξέρετε την ιστορία του Ιωνά, πώς παρέβη την εντολή του Θεού, πώς βρέθηκε μέσα στο κήτος για τρεις μέρες και πώς βγήκε από το κήτος ζωντανός και πήγε στη Νινευή για να κηρύξει μετάνοια στους ανθρώπους. Κι ο Χριστός έβαλε τον εαυτό του σ' αυτήν τη θέση του Ιωνά, διότι και ο ίδιος θα πεθάνει, θα αναστηθεί και αυτό θα είναι το

μοναδικό σημάδι που θα δοθεί στους ανθρώπους. Το σημάδι του Ιωνά τού προφήτη. Κι αλλού έδωσε και άλλες πληροφορίες σχετικά με αυτό το σημάδι, εννοώντας τον Σταυρό του, τη Σταύρωσή του. «Ποίω θανάτω σημαίνων» (Ιω. 18, 32), λέει ο ευαγγελιστής ιωάννης. Με ποιο θάνατο θα σημαδευτεί. Πώς θα πεθάνει; Θα πεθάνει πάνω στον Σταυρό. Κι αυτό είναι το σημάδι. «Άλλο σημάδι δεν θα σας δώσω, παρά μόνο το σημάδι το δικό μου και το σημάδι το δικό μου είναι ο Σταυρός μου και η Αναστάσή μου». Έτσι είπε ο Χριστός. Και θυμόσαστε εκείνο που λέει ο Απόστολος Παύλος στους Κορινθίους, ότι οι Ιουδαίοι ζητούν συνεχώς σημάδια, οι Έλληνες ζητάνε σοφία, επιχειρήματα. Οι Ιουδαίοι όμως ζητάνε. Εμείς κηρύττουμε Χριστόν εσταυρωμένον. Εμείς όμως μπροστά σε όλα αυτά τα σημάδια προβάλλουμε ένα και μόνο σημάδι: τον σταυρωμένο Χριστό. Τον Χριστό σημαδεμένο από τον Σταυρό του. Αυτό είναι το σημείο το δικό μας.

Πώς συνδέονται όμως όλα αυτά με την παραβολή που ακούσαμε; Γιατί ο Χριστός ήθελε να τα συνδέσει. Βλέπετε αγαπητοί αδελφοί, ότι ο Λάζαρος είναι εκείνος που βρίσκεται μέσα στις πληγές. Είναι εκείνος που μοιάζει τόσο πολύ του Χριστού, όταν ο Χριστός είναι σταυρωμένος. Ο προφήτης Ησαΐας περιγράφει τον Χριστό σταυρωμένο, να είναι γεμάτος πληγές. Και λέει ότι είναι εν πόνω, μέσα στον πόνο, εν πληγή, έχει δεχτεί πάνω του πληγές, τον έπληξαν κάποιιοι και, επίσης, βρίσκεται εν κακώσει, σε κατάσταση φοβερής ταλαιπωρίας και φοβερής καταφρόνησης. Εν πόνω, εν πληγή και εν κακώσει. Ο Χριστός έβαλε το πρόσωπό του στον Λάζαρο. Ο Λάζαρος μοιάζει τόσο πολύ του Χριστού. Βρίσκεται σε αυτή την κατάσταση. Και τι συμβαίνει; Δεν μιλάει. Ούτε ο Χριστός μιλούσε όταν ήταν σταυρωμένος. Ο προφήτης λέει ότι ήταν σαν αρνί που το οδηγούν στη σφαγή, έτσι θα είναι άφωνος ο Χριστός πάνω στον Σταυρό. «Και αυτός διά το κεκακώσθαι ουκ ανοίγων το στόμα αυτού. Ως πρόβατον επί σφαγήν ήχθη και ως αμνός εναντίον του κείροντος αυτόν άφωνος, ούτως ουκ ανοίγει το στόμα αυτού» (Ησ. 53, 7). Βασανιζόταν και όμως ταπεινά επέμενε. Χωρίς παράπονο κανένα. Σαν πρόβατο που το οδηγούν στη σφαγή. Καθώς το αρνί που στέκεται άφωνο μπροστά σ' αυτόν που το κουρεύει. Ποτέ του δεν παραπονέθηκε. Δεν ακούμε πουθενά τον Λάζαρο να παραπονείται. Έχει τόσους λόγους να

παραπονεθεί. Απέναντι στους ανθρώπους και, προπαντός, απέναντι στον Θεό. Και όμως εκείνος δεν απαντά. Έχει σημασία, αγαπητοί αδελφοί, να προσέξουμε ότι ο Θεός έγινε άνθρωπος και έμοιασε με εμάς. Και έμοιασε ακόμη περισσότερο με τον άνθρωπο που βρίσκεται στην κατάσταση που βρίσκεται ο Λάζαρος. Εν πόνω, εν πληγή και εν κακώσει. Έγινε αληθινός άνθρωπος. Γιατί μόνο ένας αληθινός άνθρωπος μπορεί να πονέσει, να πονέσει ο ίδιος, να μη βλέπει από μακριά τον πόνο αλλά να πονέσει πάνω στον εαυτό του, πάνω στο ίδιο το πετόι του. Να τον πιάσει, όπως λέμε, ο πόνος από το λαιμό. Έτσι έγινε ο Θεός. Ο Χριστός έγινε άνθρωπος και μάλιστα τόσο πολύ άνθρωπος, ένας πονεμένος άνθρωπος.

Αλλά για τον πόνο δεν μπορεί κανείς να μιλάει εύκολα. Κανείς δεν μπορεί να κάνει τον δάσκαλο για τον πόνο. Κι ακόμα περισσότερο ούτε εγώ ο ίδιος ούτε εσείς. Ούτε τον έξυπνο. Ούτε τον φιλόσοφο πάνω στον πόνο. Για τον πόνο μπορεί να μιλάει μόνο αυτός ο οποίος πόνεσε. Εκείνος έχει δικαίωμα και μπορεί να μιλήσει και να μας πει γι' αυτόν. Εμείς πρέπει να στεκόμαστε με σεβασμό. Τι άλλο όμως υπάρχει; Που μπορεί να είναι το δικό μας σημάδι απέναντι στον πόνο. Πώς απαντούμε εμείς σ' αυτό; Πώς σκεπτόμαστε; Ποια είναι τα παράπονά μας; Εγώ κι εσείς είμαστε έτοιμοι να παραπονεθούμε για το καθετί. Ο Χριστός όμως ήταν άφωνος σαν το αρνί που πάνε να το σφάζουν. Κι ο Λάζαρος σε όλη τη διάρκεια της παραβολής δεν έβγαλε κιχ, δεν μίλησε ποτέ και δεν παραπονέθηκε ποτέ. Ήθελε να πει λοιπόν ο Χριστός ότι το σημάδι που ζήτηγε ο πλούσιος να δει, γιατί αυτό επιθυμούσε όσο ζούσε αλλά και μετά -αφού για τον Χριστό δεν υπάρχει ο παρών και ο άλλος κόσμος, ο κόσμος είναι ένας και ενιαίος-, να δει έναν αναστημένο άνθρωπο, να δει θαύματα. Ο Χριστός ήθελε να μας πει ότι το μόνο σημάδι είναι ο διπλανός μας άνθρωπος, αυτός που πονάει. Σαν τον Λάζαρο. Γι' αυτόν μίλησαν ο Μωυσής και οι προφήτες. Εκεί μας επέστησαν να έχουμε την προσοχή μας, τα μάτια μας, την αίσθησή μας, τη σκέψη μας. Στον διπλανό άνθρωπο, σ' αυτόν που μοιάζει τόσο πολύ με μας. Που πρέπει να τον καταλάβουμε σε κάθε είδος πόνου που έχει και σε κάθε δάκρυ που φεύγει από τα μάτια του. Αυτό είναι το μοναδικό σημάδι που θέλει ο Χριστός να κοιτάμε. Και ένα άλλο σημάδι για μας, εντελώς δικό μας, είναι το πώς αντιδρούμε στον πόνο. Πώς σκεπτόμαστε; Τι είμαστε έτοιμοι να πούμε στους ανθρώπους και στον Θεό; Μήπως πρέπει να επιλέξουμε τη στάση του Λαζάρου, τη στάση του Χριστού; Αμήν.